

The wind cries Mary

Utomhus leker barnen,
skriker och skrattar som om de inte visste bättre.
Jag hatar omvärlden när solen går i moln,
men älskar allt så fort den bryter fram igen.
Någonstans förlorar någon en vän,
men här sitter jag och hon som betyder mest med den bländande vintersolen i ögonen,
omgivna av ett larvigt rent och vitt snötäcke
utan en tanke på att sånt kan hända.

Ikväll är jag och hon på ännu en meningslös fest
omringade av personer som man inte ens hälsar på annars,
men som nu uppträder som ens närmaste vänner.
Det är packat, varmt och luktar trångt.
Kastar loss igen,
och förlorar mig ännu en gång i berusandets ljuva tillstånd,
slappnar av och skrattar åt småsaker, lär mig njuta av det som annars känns så jobbigt och stressigt.
Vägrar att möta min egen ostadiga blick i badrumsspeglarna när jag går på toa för tionde gången den kvällen.
Någon, ingen minns vem, plockar fram en burk med tabletter i, ingen vet vad.

”Varför gör vi dethär?”, frågar jag henne.

”För att vi behöver det”

”Varför gör vi det egentligen?”

”För att vi behöver det”

”Hur kan allt vara så vackert och så fasansfullt?”

”Du svamlar bara”

”Allt är så vackert”

”Du svamlar bara”

sen skrattar vi sönder allt det vackra och gråter över sånt som aldrig kommer igen
och jag minns att jag bad dig lämna verkligheten med mig.

Ta min hand och håll den hårt, för nu åker vi älskling.

”Vilka beniga fingrar du har”

Bland allt det vackra ser jag faran, och jag älskar det.

Berusade skratt och sånger fyller återigen staden
en lördagsnatt då alla egentligen borde stannat hemma,
men man kallas väl inte sin egen värsta fiende för ingenting?, och vad skulle vi annars göra om inte detta?
De minnesluckor som uppstår räddar oss från att ha ångest senare.

Men nu är det senare på kvällen då saker och ting äntligen börjat sluta verka, och plötsligt står han bara där.

En dimmig attraktion och ett berusat leende får mig att tro att jag kanske har något att vinna på hans uppmärksamhet.

(Bjud ut dig själv då, sälj dig till lägst bjudande)

”Vart hittade du honom?” frågar hon, och ler.

”Jag tror att det var han som hittade mig”

”Romantiskt”

Romantiken är död

och blyga leenden har förvandlats till en tidigare okänd persons vidriga bakisandedräkt i ditt nyvakna ansikte

och du har en stigande ångest ”för att man borde ha det”.

Fan vad jag hatar detta jämställda samhälle

som tillåter oss att följa våra berusade lustar.

Men jag ångrar inget (förvånas inte ens), inser bara min egen idioti.

Vänder mig mot väggen och anstränger mig för att ligga helt stilla

och vet att romantiken är död.

Men då ler du i sömnen och lägger armen över mig

och din näsa i min nacke (vad luktar jag?) och jag undrar snabbt vem du

tänker på? Innan jag slappnar av och somnar om med ett aldrig erkänt leende på läpparna.

För romantiken är fan död.

”Ringer du då?”

”Ja.. eller kanske.. vi får se” Rädd att min ärliga tvekan ska såra dig ser jag hur ditt naiva ansikte ändå tar till sig möjligheten och den stämning som jag tidigare känt som jobbig känns plötsligt inte så jobbig längre. En snabb kram, ett hej då och en pirrande känsla i min mage som jag hatar på vägen hem.

Trots mina uddlösa försök att kväva fjärilarna i min mage så vägrar pirrandet att ge med sig, så efter några dagar slår jag telefonen i golvet och ringer upp dig (även om jag kanske inte väntade så länge som man borde),

och din röst låter inte så förvånad, när du svarar, som jag tycker att den borde låta över att jag faktiskt vill träffa dig igen och det gör mig lite glad.

Den annars så pinsamma tystnaden känns mellan oss bara avslappnad,

som om vi verkligen inte behöver fylla varje minut med onödigt prat utan förstår varandra lika bra ändå.

Detta får mig att tro att du kanske skulle kunna tycka om den jag verkligen är,

så när jag knackar på din dörr och du öppnar och kramar om mig och frågar hur jag mår så andas jag ut och talar om att det är ju kanske inte sådär himla bra egentligen och fan, jag tror till och med att jag gråter en stund mot din hals,

vars närhet nästan kväver mig men det gör ingenting att jag inte kan andas för jag vill bara vara nära nära.

Vi lyssnar på Jimi Hendrix i din säng,

och visst gråter vinden Mary, och jag ryser när elgitarren får eget liv.

JAG VISADE MIG SÅRBAR FÖR EN SEKUND

eller kanske det var en timme

då jag faktiskt visar mitt rätta jag för någon som verkar bry sig:

Just nu är jag ungefär som en berg&dalbana inställd på "ner"

men som ändå aldrig riktigt krossar mig mot marken.

Sen kopplar jag bort och stänger av igen, för det gör så ont annars, tror jag,
men jag lämnar autopiloten på och ler, som vanligt.

Sedan är plötsligt dina händer överallt,

och jag tvekar lite först, men vågar sedan, kanske lite mot min vilja,
medans du inte tvekar alls och vet precis vad du vill. Biter mig i själen.

(Ta mig med värdighet, iallafall, är det för mycket begärt?)

Efteråt känner jag mig bara lite lite tommare än innan.

"Vad tänker du på?", frågar du.

"Ingenting.."

"Jo men ärligt, säg"

"Nej men ärligt, ingenting." Tomt.

"Du vet att dethär skulle kunna vara bra, va? riktigt bra." ditt påstående hänger kvar i luften tills jag reser
mig upp, tar på mig kläderna igen och går hem.

Kan man inte bara vara? Utan tjaffs eller kladd eller saker som går fel.

Fan.

Måste prata av mig, så jag vänder mig till den enda personen som jag litar på, och jag pratar och jag pratar
och jag pratar inte om någonting annat än dig (vilket oroar mig lite).

"Gillar du honom?", frågar hon.

"Vet inte"

"Det ser ut så"

"Ja. men jag vet inte"

"Du ser lycklig ut när pratar om honom"

"Det är jag. Men jag vet inte"

"Varför är du med honom då?"

"Jag vet inte"

"Du gillar honom"

Det blir lite annorlunda när någon talar om det för en,
för då inser man det kanske äntligen själv.

Och jag kan inte hålla mig för alltid så jag snyltar lite på din kärlek,
och lever vidare i ett ögonblick.

Ringer upp och säger att "Jag vill ha dig lika mycket som du vill ha mig", vad nu det betyder?

Ett hej, ett leende och några snabba kyssar.

Viskar med slutna ögon vackra ord i ditt vackra öra:

”Du har så fina ögon, jag skulle kunna stirra in i dem för alltid”.
Genom dina ögon blir till och med det fula vackert. Jag älskar ditt sätt att se på saker. På mig.
Man kan inte köpa känslor på lösvikt, men fan, jag tror att jag brinner igen.
Och jag somnar leende i dina armar och dreglar lite på din bröstkorg.

Men min fortsatta iver verkar störa ditt morgonhumör,
och du snäser och biter och öser hink på hink med skuldkänslor över mig,
tills jag inte orkar längre och skriker tillbaks i panik (vilket jag aldrig brukar göra).
Så idag är första gången vi bråkar
över en onödigt töntig grej egentligen,
men det känns faktiskt skönt att få ta ut lite av den ilska jag har inuti på dig, någon som jag kanske älskar.
(Oj, nu sa jag det nästan högt).
Om jag får skrika, kasta, bita, sparka och bara få ut allt, så kommer kanske resten av dagen att gå mycket
lättare,
oavsett om du blir sårad eller ej, för ursäkter kan man alltid ge bort.
Frågan är väl hur länge du håller ut?
”För alltid”, lovar du oprovocerat.
Jag kan aldrig lova något sådant,
för alltid är en jävligt lång tid, längre än min egen existens.

Dina ord skrämmer mig,
inte för att jag tror att du inte menar dem, utan för att jag misstänker att du faktiskt gör det,
och det skrämmer mig att jag betyder så mycket för någon annan,
när jag knappt betyder något för mig själv.
Det jag tidigare trott kunde rädda mig känns plötsligt som motsatsen,
och jag börjar inse att du inte är lösningen på mitt problem,
för när man väl börjat tvivla lite så är det svårt att sluta.

Jag skulle inte ha sagt något, men nu är det för sent.
Jag nämnde min tvivlan för dig och nu gråter du och skriker om vartannat,
kallar mig fejk och säger att jag låtsats hela tiden,
och vägrar se saken ur min synvinkel.
Jag vet inte om jag ljuger, men jag är medveten om att det jag säger när jag säger det bara är till för att lugna
dig,
och få dig att glömma att jag sa att jag inte visste vad jag ville än.
Försöker lura mig själv med samma lögn,
för jag önskar verkligen att jag ville på riktigt.

Du och jag på fest ihop är första gången vi syns tillsammans bland folk,
men ingen verkar förvånad för du har redan berättat om oss för allt och alla,
och allt snurrar igen när vi skrattar och ler våra som vanligt av alkohol skeva leenden.

Ett leende för mycket från mig riktat åt fel håll får ditt alkoholpåverkade sinne att tro på saker som inte stämmer.

Ikväll är varken första eller sista gången vi bråkar över en onödigt töntig grej,
och plötsligt flyger ord som vi egentligen inte menar
över saker som egentligen inte spelar någon roll.

Ord som krossar oss som våra händer nu krossar glas,
allt på grund av en inbillad fara som du påstår dig känna av.

Och jag hatar dig, hatar dig och ditt jävla sätt,
hatar dig tills du inser och hatar dig själv

”Förlåt”

”Nej”

”Förlåt”

”Nej”

”Förlåt”

”Nej”

”Förlåt”

”Okej”

”Du leker bara med mig”

”Nej”

”Lovar du?”

”Nej”

Jag orkar inte mer så jag springer ut i nattens råa vinterkyla
uppvärmd av min ilska och med ånga ur munnen

hatar jag dig för att du blir sådär,

samtidigt som jag älskar dig för den du annars är, eller iallafall den sida av dig som du visar ibland.

Snart inser du att allt inte är ett skämt eller något trick så du springer efter och vi går i tystnad hem till dig.

Där arga ord blir till arga blickar blir till arga smekningar blir till frustrerade kroppar som inte kan bestämma
sig för om de ska hata eller älska

för skillnaden är hårfin ibland.

Vi ligger på sängen i ditt fula pojkrum och du ber mig att berätta hur det känns när jag sjunker, sådär som
jag har sagt att jag brukar göra:

”Du är inte längre rädd för sånt som du brukade vara rädd för,

och är inte längre rädd att förlora sånt som brukade spela roll,

och det som brukade spela roll bryr du dig inte riktigt om”

Allt är bara ytterligare

en meningslös sekund

ytterligare

en händelselös dag

ytterligare

ett onödigt andetag

”Bryr du dig om mig?” frågar du
och min tystnad ekar i rummet,
kastas fram och tillbaks mellan dina fula väggar
tills jag avbryter den och svarar:

”Jag tror det”, biter ihop och blundar och vet att nu kommer det, nu börjar du bråka igen,
men du förstår och håller bara om mig.
Tack.

Nu har det gått flera dagar sedan vi sågs sist,
och varje gång du ringer lägger jag bara på
eller låtsas som att jag inte ens hör fastän mobilen är på högsta volym och vibrerar i min ficka.
För jag orkar inte med dina klandrande jävla ord,
för JA det är mitt fel och JA FÖRLÅT DÅ och INGENTING var meningen och jag tänkte inte på det på det
sättet och ber jag om ursäkt en enda gång till för något som jag inte ens fattar att jag har gjort så spyr jag i
ditt alltid arga ansikte
Jag har insett att jag aldrig kan vara något annat än mig själv,
även om jag inte alltid gillar den jag är ibland, inte ens för din skull,
eller kanske speciellt inte för din skull.
Jag erkänner lite motvilligt för mig själv att jag inte älskar dig och aldrig kommer att kunna göra det.

Idag är sista gången vi bråkar över en onödigt töntig grej,
och jag gråter och skriker, lovar dig att jag har fått nog nog nog.
Att jag trodde att du skulle hjälpa (och det kanske du gjorde ett tag) men i slutändan gjorde du det bara
värre.

Så nu hejdå, stick, och fan det finns inget lätt eller snällt sätt att säga det på.
Jag äcklas när du gråter och bönar och ber,
men blir rädd på riktigt när du skriker och hatar och kastar saker,
och tänker att shit, jag kommer aldrig levande härifrån. (Men det gör mig inte så mycket).
Till slut verkar du förstå, och du nickar, säger att det är okej (men vi vet att det inte är okej),
och att vi ska vara vänner ändå (men vi vet att det inte är okej).

”Det gör ont att du är så känslokall jämt” säger du och kollar på mig med äckel och avsky och sorg.

”Förlåt”

”Det är det som gör ondast..”

”Förlåt”

”..att du inte verkar bry dig”

”Förlåt”

”Nej. Be om ursäkt när du kan säga det med känsla så ska jag lyssna på dig”

ATT MEDVETET SÅRA EN MÄNNISKA SÅ,
trots att man kan välja att göra annorlunda,
men man vet att det egentligen inte går att handla på något annat sätt så man gör det ändå.

VARFÖR?!

Sen slår samvetet plötsligt tillbaks mot en,
och jag lovar att jag gråter minst lika mycket som dig.

Aldrig är man så tacksam för sina vänner som när de tillåter en att falla tillbaks på dem,
och jag ber om ursäkt hundra gånger på en minut för att all min uppmärksamhet har legat på honom senaste tiden,

men hon säger att det är okej och hon förstår och hon ler med sina alltid tårfyllda ögon.

”Så det är över nu?”

”Ja”

”Vet han om det?”

”Jag försökte tala om det för honom”

”Förstod han?”

”Jag tror det”

”Hur känns det?”

”Inget”

Hon känner mig så hon reagerar inte som dig med avsky inför mitt känslokalla jag (som vanligtvis är världens mes och gråter inför allt och minsta lilla), och hon inser liksom jag att det är dags att göra något åt saken nu, ta tag i saker och ting, lämna helvetet bakom oss.

Vi skålar för beslutet och tycker att det är dags att fira så vi avslutar det hela på ungefär samma sätt som allt kanske började,

med berusning och lycka och druckna skratt.

Och dumma beslut för att jag träffade dig ute och inte visste vad jag skulle göra.

Ikväll kysste jag han som inte räknas framför dig, som en gång räknades.

Och jag vet inte varför,

och jag ångrar det inte,

för jag vet att det sårade dig och jag är ledsen och jag vet inte varför men det var det jag ville göra,
även om jag ångrar mig nu.

”Han kommer över det” lovar hon

”Ja, men gör jag?”

”Ja”

”Nej”

”Jo”

”Nej”

”Jo”

”Okej”

”Vad ska vi göra nu?” frågar hon, lutar sig tillbaka i soffan, och ser på mig, och hennes ögon skriker hopp, kärlek och kanske lite rädsla,

för vi har bestämt oss nu, vi ska börja om någon annanstans, tillsammans,
mest för att jag behöver det,
och hon vill finnas där för mig.

”Jag vet inte”

”Vart ska vi?”

”Vi kan åka vart du vill”

”I hela världen?”

”I hela världen”

”Jag vill till Berlin London Paris Milan New York Sydney och Amsterdam och kanske Jönköping”

”Vi börjar med Stockholm”

”Ja, vi börjar med Stockholm”

Och hon tar min hand och ler och nu, nu för en liten stund, så lever vi båda lika mycket.

Den fula gråa staden åker förbi oss när vi lämnar den .

Farväl till allt det välkända tråkiga, hejdå minnen och en-gång-glädje,
när vi gör ett nytt försök någon annanstans.

Det var längesen jag gick ner på stan, bara för att gå runt och se om man kanske hittar någon man känner,
eller för att man har tråkigt eller för att man bara känner sig instängd.

Den fula trista gråa staden som jag hatar,
trots att jag älskar några av de minnen den bär med sig.

Den fula trista gråa staden,
där det bor människor som jag älskar och människor som jag hatar och människor som jag aldrig mött eller
ens sett på håll.

Den fula trista gråa staden som jag aldrig lämnat under någon längre period i hela mitt liv.

Nuförtiden vill jag helst inte lämna sängen,
trygg under fortet som jag har byggt av mitt duntäcke, med lufthål och allt, (för ibland känns det som om jag
skulle kvävas till och med utomhus).

En gång ville jag synas och bli sedd, nu klarar jag inte ens av att vistas bland okända människor utomhus,
och ännu mindre möta deras blickar.

Idag ska jag gå ner på stan, en helt ny ful trist och grå stad,
för att se om jag kan hitta någon jag känner och kanske våga möta en okänd persons blick.

För med nya tider kommer nya idéer och nya ideal.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ewe med Poeter.se id #3879 innehar upphovsrätten